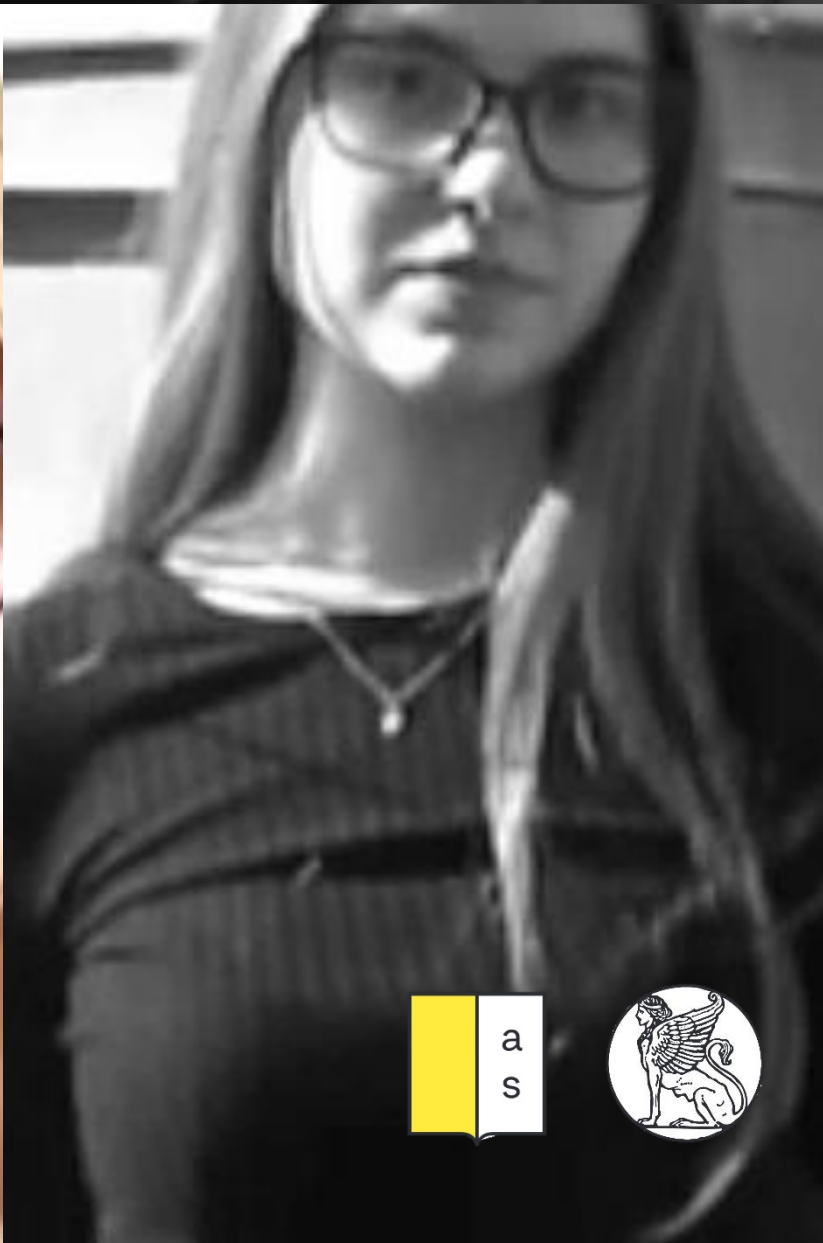
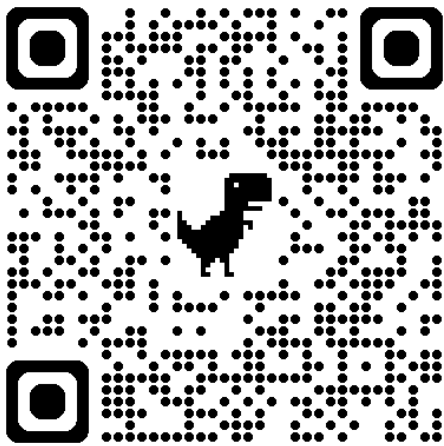






**Jak bys
popsala
sama sebe?**

Povahová vlastnost, která se i nejvíce projevuje v mých textech, je perfekcionismus a smysl pro detail. Nerada nechávám věci nedokončené a když se pro něco nadchnu, chci danou věc udělat nejlépe, jak můžu. V tom, co dělám, musím vidět nějaký smysl, jinak ztrácím motivaci a nedokážu tomu dát všechno. Potřebuji cítit, že to, čemu věnuji čas a energii, má hodnotu – pro mě, pro ostatní, nebo pro nějaký vyšší cíl.

**Jakým námětům se
věnuješ a jaký je
tvůj styl?**

Nejčastěji mými náměty jsem já sama a moje pocity nebo otázky, které mi dlouho vrtají hlavou. Ráda píšu o světě a postavení v něm. Asi doufám, že ho při psaní lépe pochopím. Nejlépe se mi píše večer, kdy je už úplná tma a všichni spí, jelikož mám největší pocit soukromí a klidu na to. Občas přijde nápad hned a následné psaní je už úplně jednoduché, občas na ten správný motiv čekám pár dní. Nejvíce mi pomáhá při psaní hudba, kterou vybírám podle toho, co aktuálně píšu.

Michaela B. (*2005) cílevědomá studentka, jejímž cílem bylo vždy věnovat se medicíně a tím pomáhat druhým, což často dokazovala i svými činy, tvořila jen příležitostně. Zejména v době, kdy vznikla Akademie. Poté se odmlčela, ale všechny její písemné projevy – slohové práce, příprava k maturitě, veřejné proslovy, svědčily o tom, že literární talent v ní zůstává, a ani odmlkou neutrpěl.

Autorka se soustředila především na reflexivní texty esejistické či úvahové, přesah přicházel směrem k próze, poetičtější žánry pak nevyhledávala nikdy. Propojení úvahové a prozaické stránky je všudypřítomné, jen výjimečně se objevují texty v užším smyslu fikční, tedy bez reflexivních pasáží.

Nejpočetnější je práce úvahová. Cílem autorky je přesnost výrazu, ale všimněte si také formy, jakou používá: pečlivá volba slov zde je, o tom není pochyb, ale když řádky úvahy čtete, máte pocit, že vše bylo sepsáno impulzivně, „na první dobrou“. Její sdělení neztrácí nic z přesvědčivosti mluveného slova, nepřeslechnete ho, podobně jako beatnickou poezii. Taková je z části úvaha týkající se generačního tématu, úryvek z *Dospívání* (2021).

Do fikční roviny již přesahovala částečně úvaha *Lež* (2021) komponovaná v rámci cyklu studentských prací na zadané téma. Prozaické kvality má až *štafeta* (2021), v níž se střídá lektor a studentka. Z tehdejšího hodnocení cituji: imponujícím způsobem, s jistotou posouvala dějovou linii, s odvahou být konkrétní.

Ve školním roce 2020/2021 získala za svou účast v *literární štafetě* ocenění v kategorii Katharsis: „Za znamenitou improvizaci, v níž se zabývala otázkou, zda je pravda skutečně tím, co máme hledat za jakoukoliv cenu.“

Obsah

Dospívání (2021)

esej

Lež (2021)

próza-esej

štafeta (2021)

literární experiment

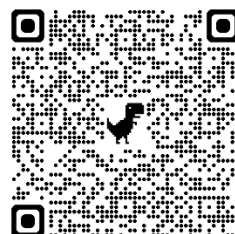
Dospívání

Asi nikdy nepochopím, proč si většina dospělých lidí myslí, že teenageři nemají žádné problémy a jediné, co je zajímá, jsou videohry a alkohol. Myslím si, že jsou to právě léta našeho dospívání, kdy musíme řešit jedny z největších a nejdůležitějších otázek našich životů.

Musíme přemýšlet, co vlastně chceme dělat s naším životem a jak ho chceme žít. Vedle toho právě v těchto letech přicházejí také velké tělesné i psychické změny. Snažíme se přijít na to, kdo vlastně jsme, a hlavně, kdo chceme být. Během toho všeho se snažíme zvládat školu, mít nějaký sociální život a aktivity, jinak bychom byli pouze líní povaleči, co v životě nic nedokážou. Snažíme se splňovat jak sociální, tak i akademická očekávání ostatních, i když nám každý říká, ať si užíváme právě tyto léta našich životů.

Jedno špatné rozhodnutí dokáže zničit celou naši budoucnost. Mezi nejčastější patří užívání alkoholu a drog. Hodně lidí se na tuto stezku vydá hlavně s úmyslem zapůsobit na své vrstevníky. Neboť jsou to právě jejich názory, které na nás mají největší vliv. Všichni se tak moc se snažíme si udělat přátele, že si často neuvědomujeme, že to, co děláme kvůli těmto lidem, bychom kvůli pravým přátelům dělat nemuseli. Dalším důvodem, proč se někteří lidé vydají na tuto cestu, jsou problémy doma. Teenageři jsou hrozně uzavřená stvoření. Protože o svých problémech nemluvíme, snažíme se najít jiný způsob, jak se s nimi vypořádat. A často nalézáme řešení právě v užívání nelegálních látek. Ale hlavně, jak se říká, zakázané ovoce chutná nejlépe.

1. Text je ukázkou: rozhodněte, zda se jedná o úvod, či závěr celku.
2. Najděte metaforu a vysvětlete krátce jejich význam.
3. Jak by vypadala tato úvaha, kdyby ji psal dospělý?
4. Kdy je autorka k dospívajícím kritická, kdy se jich naopak zastává?
Jaký je tedy její pohled na ně?
5. Doplňte chybějící aspekty do této úvahy o dospívání.



Lež

Pamatuji si, jak jsem každý den chodila okolo místního kostela do školy a poslouchala kázání kněze. Nikdy jsem nevěřila v nějakou vyšší bytost, ale i tak jsem se vždy na chvíli zastavila a poslouchala. Většinou jsem zaslechla konec ranního kázání. Když se na to dívám zpětně, vidím, že jsem to nedělala, abych projevila úctu nebo něco podobného. Byla jsem a možná pořád jsem cynik, dělala jsem to, abych si připadala dobře. Dělala jsem to, protože jsem se bála, že možná někdo jako bůh existuje a moc dobře jsem věděla, že to u něj moc dobré nemám. „Zlí lidé jdou do pekla a dobří lidé budou v Ráji s Pánem Bohem,“ tak končilo každé kázání. Nikdy jsem to moc nechápala, možná proto jsem přestala jeho kázání poslouchat. Kdo vůbec rozhoduje, kdo je hodný a kdo zlý člověk? Co dělá dobrého člověka dobrým? Vždy když jsem se na to někoho zeptala, dal mi skoro vždy stejnou odpověď jako člověk před ním. „Dobry člověk nehřeší, je laskavý a pomáhá druhým,“ taková většinou zazněla odpověď. Možná všichni ti lidé měli pravdu a já se pouze snažím přemýšlet nad věcmi, které jsou zřejmé, nebo se mi prostě ta odpověď nelíbí. Svoji vlastní odpověď jsem zatím nenašla, možná taky ani neexistuje něco jako správná odpověď. Neřekla bych, že to jsou naše vlastnosti, které z nás dělají, kým jsme, spíše to jsou rozhodnutí, která jsme udělali. Ale proč jsme je udělali? Někteří pro lásku, někteří pro peníze a někteří jenom protože chtěli. Možná to jsou lidé kolem nás, kteří nás dělají, čím jsme. Jsou to lidé, kteří v nás věří. Ale když jedna polovina lidí bude tvrdit, že je někdo špatný člověk a druhá polovina bude tvrdit, že je to člověk dobrý, kdo má pravdu? Nemám ponětí, možná by bylo nejlhčí, kdyby nám bylo prostě dáno, kým máme být než se to takhle snažit vyřešit při chodu. Všichni říkají, jak nesnáší, když jim někdo říká, co mají dělat a kým mají být, ale v momentě, kdy mají učinit nějaké rozhodnutí a později za něj nést zodpovědnost, svádí vše na ostatní, svádí to na svou víru, na svého boha. Možná víra není tak špatná, dává lidem jakousi jistotu, že nemusí dělat rozhodnutí, protože jim sama říká, jak mají žít a kým mají být. Kdysi mi někdo řekl, že každý musíme v něco nebo někoho věřit, jinak nemáme šanci v tomto světě přežít. Asi je to pravda, nemůžu říct, že věřím v nějakou nadpřirozenou bytost, která mě povede životem a bude mi ukazovat cestu. Ale věřím v někoho. Věřím v sama sebe. Protože jsem to byla já, kdo se vytáhl z každé chvíle, kdy jsem to chtěla vzdát, byla jsem to já, kdo se donutil pokračovat... protože jsem to byla já, kdo mi nikdy nevrazil kudlu do zad. Pravdou je, že jediným člověkem, na koho se můžete spolehnout, jste vy. Je jedno, jestli si ostatní myslí, že jste bezohledný cynik, namyšlený egoista nebo arogant, protože nakonec jste to vy, kdo se musí vzchopit a čelit světu. Můžeme být, kým chceme, můžeme předstírat, že jsem někdo, kdo nejsme, ale dříve či později vyjde na povrch, kým doopravdy jsme, a to už předstírat nebo zapírat nemůžeme. Vyjde na povrch, jestli jsme dobří, nebo špatní. Řekla bych tedy, že jsme to my, kdo určuje, kdo je špatný a kdo dobrý. Protože každý vidíme tyhle vlastnosti úplně jinak.

1. Jakou zásadní otázku si autorka pokládá?
2. Dějový rámec, do něhož je vložena úvahová část, je spíše naznačen – shrňte ho, abyste viděli, do jaké míry ho lze ještě rozvést.
3. Pojetí dobra a zla je ovlivňováno mnoha faktory a kulturními konstantami. Sepište seznam takových proměnných, které nám oba pojmy nejčastěji definují.
4. Co vypravěčka cítí jako největší křivdu?
5. Vyhledejte nespisovný výraz a zhodnoťte jej stylisticky.



[štafeta]

Za celou noc jsem nespala asi tak dvě hodiny, pořád jsem přemýšlela nad tím, co celou tu dobu dělal a proč se mi neozval. Řekla jsem, že nechci jeho vysvětlování, ale moc dobře jsem věděla, že to není pravda. Vysvětlení je to nejmenší, co si po tom všem zasloužím. Oblékla jsem se a vydala se k jeho pokoji, chci zjistit pravdu, celou pravdu. Zaťukala jsem na velké dřevěné dveře, téměř ihned otevřel, nedala jsem mu ani šanci nijak zareagovat a hned se zeptala na jedinou otázku, které mi hlodala v hlavě: „Proč jsi jí tehdy pomohl?“

Popadl mě za loket, prudce vtáhl do pokoje a přibouchl dveře. Smýknul mnou do jedné ze sedaček, sám přikročil k jednomu z oken. Než jsem stačila promluvit, přitiskl si prst na rty. Poslechla jsem a několik dlouhých minut jsem jen sledovala, jak opatrně nahlíží za staženou žaluzii. Pokoj tonul v temnotě, ve které svítila pouze moje bílá košile, to ve mně jen stupňovalo to nesnesitelné napětí.

1. Text vznikl prací dvou autorů: které části patří autorce, které lektorovi? Své pozorování zdůvodněte.
2. Jak je v textu zachyceno napětí?
3. Rekonstruujte dějiště, v němž se rozhovor odehrává.
4. Hrdinka a hrdina sdílí tajemství. Domyslete, jaké to asi může být.
5. Vyznačte výrazy, které se opakují. Kde je opakování motivované a kde nikoliv?

nyj se Michaela Druchová. Narodila jsem se 2. září 2003 v
Boleslavi, kde jsem také vyrostla a odmaturovala. Po maturitě
odjela studovat do Prahy, kde nyní žiju se svou dcerou a
synem.

svých 4 let jsem navštěvovala první stupeň Základní školy
Kvilda Beneše v Mladé Boleslavi. Poté jsem ve svých 12 letech
pila na osmileté Gymnázium Dr. Josefa Pekaře. Gymnázium
studovala bez jakýchkoliv kazeňských postihů a pokračuji
s vyznamenáním a pochvalou třídního učitele. Maturovala
z biologie, chemie a fyziky s průměrem 1.00. Po maturitě
jsem odjela studovat do Prahy 3. lékařskou fakultu
Karlovu, kde jsem o 6 let později odpromovala a získala
Mn.Dr.

během svých studií jsem se naučila plynule španělsky, fran-
ky a ovládám také latinu. Umím pracovat s počítačem a
technologiemi.

ž od svých 15 let jsem chodila pomáhat na dětské lůžkové
Nemocnice v Mladé Boleslavi, tuto pozici mi pomohla
moje mamka, která v nemocnici pracuje na oddělení
studování vysoké školy jsem nastoupila na poloviční úvazek
nemocnice Liberec na Neurologické oddělení, kde jsem
atestaci. Později jsem zde začala pracovat na plný úvazek a